

seal mälestuse tulukest kui küünlatib põlema, ning „nuku laulud“ kostavad kui unenäud nende waimu kõrwa.

Täna õhtu tegi Mäe mõisa Jaan ka Jaani-õhtut ja tuisus ka Dr. Mets'a oma maasikamarjalise tütre Mariga pidule. Wana doktor kõhmeldas küll wastu, ütles tähtsist wana wara weel läbiwadata olla, aga Marilene ei jätnud järele, muud kui: tule ja tule! Ja wanamees tüdis wiimaks wastupanemast ära ja tuligi. Oh seda lusti ja rõõmu, mis Mari sellest tundis! Õhtul tegi Kaarli suure Jaani tule ülesse, kelle ümber mõisa rahwas leelustaswad ja „nuku joolliswad“. Mari oli ka tule juures ning tema punased põsed oliswad Jaani tule paistel just kui koidu punaga kaetud. Õnnetus, wõi kes teab, mis sell neiuksel oli, tema pidi ikka tulesse wahtima. Miks siis nii? Noh, Kaarli ei tõstnud enam oma filmi tema pealt ära, wahtis waht pidamata ikka Mari otsa, ja kuhu see Mari siis pidi wahtima? Wahtis tulesse. Aga ära wahti, noor piiga, palju tulesse! Tuli paneb teise tule põlema ja see teine tuli, armastuse tuli, ongi see tuli, mis juba mõnegi neiu südame ära põletanud. Aga Mari ja Kaarel oliswad juba üksteise omad, seda teadstiswad nad ilma sõna lausumata ja wandeta. Wõis see aga nii lergeste korda läks, noorus oli talistamas. Aga ehk saame näha ka, mis sellest wiimaks kõik wälja tuli.

Wana Dr. Mets oli selle üle pool pahane, kuidas üht wana wara, nagu Jaani päew on, ometi niisuguse uue aja kisaga ja kāraga wõib pühitseda.

Kui aga Jaan talle ära seletas, et see päew ühtlasi ka tema sünnimise päew olla, siis jäi wanamees tasasemaks, — ta ei kõlwanud ju teise mehe sünnimise päewa pühitsemist laita.

Kaarli sai gimnaasist lasti ning läks suurtööli põllutalitust õppima, et lord oma isa mõisat uue aja teaduse järele ise rawitseda. Mari aga kosus ja kaswis, kui roosi õis, ning igamees, kes teda nägi, pidi ütleva: „Oleks see minu omada!“

Aga Mari ei olnud kellegi niisuguse ütleja oma Et meil Kalendri tegijatel mitte niipalju aega ei ole, noorte inimeste südame asju nii ära seletama hakkata, kui nad just on, ja et meil see wiis on, mõnikord ka selle juures natuke luisata, jellepärast jätame Kaarli ja Mari armastuse lugu nende teada. Et meie aga siiski ka romantilisi mõtteid awaldada tahame, siis palume siin Kaarli ja Mari asjus lauliku Schiller'i appi, kes mitte ei luiska. Kui nüüd Kaarli suurtöolist läbi oli jõundnud, siis oliswad asjad just nii, nagu Schiller kirjeldab:

„Waat, seal siis seisab noorus' ehates,
Kui taewa ingli kuju sees,
Kui koidupuna kuldseis tähtes
Noor neiu lahkest tema ees.
Seal tõuseb igatsus ta rinda,
Mis mitte üles rääkida,
Ja sada kohtes musta pinda
Ja lastab pisaratega.
Käib puna palgel neitfi jälg'bel,
Et juhtuks õnneks tereta.
Ja murrab õisi muru läil'del,
Kellega armu ehita'.